

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a șasea a Postului Mare, a Florilor. Intrarea Domnului în Ierusalim

Sunt deasupra în nor și-Mi vestesc străjerii cuvântului Meu să se ridice și să deschidă cartea și să-Mi așeze în ea cuvântul. Un foșnet blând stârnește văzduhul de deasupra ca să-Mi vestească sosirea și intrarea în cetate și aștept să intru. Puterile cerești Îmi poartă trupul și tronul pe aripile slavei venirii Mele și e tot o minune această slavă deasupra meleagului român de mai bine de șaptezeci de ani, și iată, așez mereu în carte cuvânt de vestire și de pregătire de serbare românească pe plaiul venirii Mele din vremea aceasta și Îmi grăbesc la lucru muncitorii acestei pregătiri, iar Eu, Domnul, vin cu cei din cer și umplu văzduhul și împart bucuria Mea, căci voi fi Mire și voi așeza zi de nuntă și voi împărți mângâiere dulce și-Mi voi îmbrățișa în cuvânt țara Mea de venire și pe fiii ei, care se vor aduna de prin toate laturile, și-Mi voi povesti în ziua aceea povestea Mea și a trâmbiței Mele și a poporului cuvântului Meu, născut din lucrarea Mea cu Verginica, copila de la Maluri, pe care am pregătit-o de mică pentru ca să poarte ea venirea Mea cuvânt pe pământ, slava Mea de la sfârșit de timp și biruința toată pe pământ și în cer, o, și de aceea Îmi tot vestesc această zi și-Mi fac loc cu ea pe pământ și îmbrac în slavă sătuțul de la Maluri și sătenii lui, o, și trebuie mare pregătire pentru această zi de mângâiere și de bucurie sfântă între pământ și cer, și toate oștirile cerești stau cu priviri sfioase spre lucrul Meu de pe pământ cu poporul Meu cel mic, cu care-Mi pregătesc bucurie împărțită din destul, căci glasul Meu va mângâia și va împărți și va umple de iubire și de har pe cei ce se vor strânge sub slava Mea din ziua aceea, o, și drag Îmi este să-Mi tot vestesc acest dor și această serbare dulce a duhurilor, a sufletelor, a păsărilor, a florilor, a fiilor iubitori de slavă cerească în vremea aceasta a venirii Mele cuvânt pe pământ, și voi serba șaptezeci de ani de cuvânt pe pământul român și dulce va fi această veste și multă mângâiere va avea peste mulți, o, că nu pentru cei ce nu iubesc, nu pentru ei va fi această minune, ci numai pentru cei ce au iubirea în simțire și credința în iubire și dorul cel sfânt al mângâierii de sus peste pământ, iar cei cu piatră la inimă nu trag spre bucurii sfinte, de vreme ce necredința născută din duhul trufiei lor îi ține robi sub ea.

Intru în carte cu praznic sfânt de Florii și-Mi scriu cuvântul cel plin de amintiri, căci acum două mii de ani, purtându-Mă din loc în loc cu ucenicii și vestindu-le adevărul Ființei Mele de Fiu al Tatălui, se tot apropia trădarea și jertfa Mea pe cruce și-Mi pregăteam ucenicii pentru credință, pentru statornicie, pentru învierea Mea apoi și pentru suirea Mea iarăși la Tatăl și pentru iarăși întoarcerea Mea cu slavă împotriva necredinței de pe pământ vreme de două mii de ani, o, și Mă pregăteam să merg la praznic în Ierusalim, după ce l-am ridicat pe Lazăr din mormânt, și am luat un măgăruș tânăr și stând pe el mergeam spre oraș ca să împlinesc scriptura acelei vremi scrisă din vreme, când fiii Ierusalimului s-au bucurat o clipă de slava Mea din mijlocul lor cântându-Mi osanale și numindu-Mă cu nume mare, Împăratul lui Israel, ca apoi acea mulțime să-Mi ceară după câteva zile răstignirea pe cruce.

În ziua aceea de slavă toți cântau și se bucurau și-și împărțeau credință și nădejde și bucurii, o, și numai Eu plângeam, plângeam Ierusalimul. Mi-am oprit mersul o clipă, și, stând pe coasta orașului, priveam și plângeam cetatea și spuneam: *«Dacă ai fi cunoscut și tu în ziua aceasta lucrurile care puteau să-ți dea pacea, dar acum ele sunt ținute de ochii tăi, și vor veni peste tine zile când te vor impresura vrăjmașii și te vor strânge din toate părțile și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată și de*

aceea vei rămâne pustie de Dumnezeu până când vei zice iarăși: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!»

O, așa plâng și azi. Acum două mii de ani nu M-au primit mai-marii templului și s-au unit toți, Ana și Caiafa, Pilat și Irod, toți una în toți din Ierusalim pentru uciderea Mea, ca să cadă asupra lor sângele nevinovat care a curs pe pământ de la Abel până la Zaharia, de la prooroci și până la toți trimișii lui Dumnezeu, o, că n-au voit să fie ei copiii lui Dumnezeu și să stea sub ocrotire ca puii sub cloșcă.

Iată, acum tot la fel este. Nu se apleacă cei mari, nu se apleacă sub slava cuvântului Meu, nu se pot smeri ca să nu ajungă și aceștia ca aceia de acum două mii de ani, căroră le-au sărit mințile când au văzut pe Cel Care nu L-au primit din partea cerului și L-au tăgăduit ca să fie ei la putere, dar soarta i-a umilit prea greu pe toți, o, și n-aș mai vrea să fie așa și azi, și mereu i-am rugat pe cei de azi să nu se îndoiască în cuvântul Meu, să nu dea cu pietre în mersul Meu, o, și voi tot striga la ei din acest prag și îi voi tot aștepta să-și vină în fire, că tot ca acum două mii de ani sunt și azi, și tot la fel de necrezut și nebăgat în seamă sunt și azi, căci dorul de putere și de întâietate îi stăpânește pe toți cei care au gustat și tot gustă din aluatul trufiei și al lăcomiei și nimeni nu se îndură să-Mi facă loc să le grăiesc și să lucrez cu ei vremi mărețe ca în cer pe pământ, iar Eu rămân cu strigarea la ei ca în toată vremea de sub cer, după ce omul nu L-a mai iubit pe Dumnezeu cu viața lui, o, și de aceea numai suferințe vin și-și fac loc și cuprind sub ele fără de veste pe mulți, și Mă uit peste tot și aș vrea să împart pace și mângâiere multă și aș vrea să fie iubire, nu răutate, nu răzbunare, nu minciună, nu război și lacrimi pârâu, o, că e prea multă durere în inimi și multă disperare, și ce bine ar fi să fie aplecare în vreme de război, căci Eu am spus că dacă cineva îți cere haina dă-i și cămașa dacă așa vine câte o vreme, că oricum stai undeva pe pământ și ai peste tine pe cei ce stau mari peste oameni, și iată de unde vine lipsa de pace, căci din neaplecarea vine, și este scris că dacă îți pleci capul rămâi cu el și rămâi.

O, nu toate ținuturile au merite sau alegere aparte din partea lui Dumnezeu, și oriunde ai fi și oricine ți-ar cere apleacă-te și trăiește-ți zilele, dar nu da loc la război, că iată, te prinde tăvălugul. Poporul cel de demult al alegerii lui Dumnezeu cădea adesea în robie din pricina ne iubirii de Dumnezeu și a păcătuirii și se apleca fără de murmur, până ce striga el iarăși la cer și-i dăruiam eliberarea, dar acum numai arme se construiesc, iar diavolul urii se joacă cu ele pe deasupra capetelor oamenilor de pe pământ, o, și de ce, oare, de ce arde pământul și tot ce e pe el de la focul făcut de mâna omului? De ce se curmă fără milă vieți sub fierul fierbinte al răzbunării și al lăcomiei? De ce oamenii grăiesc între ei cu amenințare, cu răzbunare, cu arme de război? O, unde ești tu, pace rostită de gura Mea ca să fii între oameni?

Iată, strig plângând cu milă și spun: Pace vouă, celor ce aruncați cu moarte peste pământ! Veniți-vă în fire până nu împrăștiți prea multă jale, prea multe lacrimi care dor și ajung la cer! Căutați pacea, voi, care vă credeți în stare să secerați vieți și să nu vă doară ca pentru voi înșivă durerea pe care o împărțiți.

Iar voi, cei oropsiți, strigați la cer după ocrotire și învățați să vă rugați pentru îmblânzirea celor care vă aduc dureri, căci viața cea trăită pentru Dumnezeu nu se mai vede între oameni și de aceea nu vine ocrotirea cea din cer la voi. Încă o dată strig: Pace vouă! Pace între voi, cei ce vă războiți atât de nemilos, și mai degrabă aplecați-vă și aveți răbdare sub mâna cea care dă să vă supună, iar aplecarea aduce pacea! Amin.

E praznic de Florii pe pământ și în cer și dau să împart mângâiere și ramuri de mângâiere și aștept sărbătoarea grădinii de la Maluri și-Mi întăresc muncitorii cetății Mele și timpul e scump de tot, iar cei din poporul cuvântului Meu care mai sprijină jertfa pentru gătirea grădinii au și ale lor de lucrat, au de arat, de semănat, au multe de făcut, și vin cum pot și ei, căci ei nu Mă au numai pe Mine cum Mă au cei din cetate, că mai au și pe ale lor și pe ai lor

și pot mai puțin pentru Mine, mai cu picătica, dar voi, fii ai cetății care vine la vedere tot mai mult, voi Mă aveți numai pe Mine, iar de voi nu mai aveți vreme, și de aceea trebuie să puteți și mai mult ca până acum, o, și de aceea vă rog îngrijorat să nu vă luați după neputințele care dau să-și facă loc în trup și dați-le de la voi pentru Dumnezeu, fiilor. Nu lăsați să vă spună trupul că nu puteți, și trebuie să vă trezesc tot timpul gândul că se poate și că veți putea.

Dau să vă fac un strop de muștrare folositoare, fiilor. Nu cumva să vă lăsați spre somn, căci sunt dintre cei ce au plecat în lături că nu le ajungea vremea somnului și s-au dus să-și facă rost să doarmă mai mult și s-au dus văitându-se de somn, nu de lipsa Ființei Mele din ei, iar Mie Mi-a fost rușine în fața îngerilor și a diavolilor, atât de slab cum eram în unii din creștini hrăniți cu harul cuvântului Meu. Un ceas mai mult pentru somn nu-ți aduce, creștine, niciun bine, ba îți moleșește și mai mult trupul, și spun aceasta că Mă doare de truda Mea ca să-Mi fac copii frumoși, după chipul și asemănarea lor cu Mine, fiilor. Creștinul trebuie să merite iubirea pe care și-o dorește de la Dumnezeu și de la frați, căci ea trebuie dăruită să-i fie, nu dorită.

Sunt două măsuri: ori ești îndumnezeit și de folos de pe pământ și până în cer în toată vremea ta de pe pământ, ori ești nimic și ești de partea ta, și acest nimic se dă mare pe sine și se iubește pe sine și nu pe Dumnezeu. Dacă ești supărăcios, morocănos, nemulțumit, întunecat la inimă și la față, cârtitor, judecător, bârfitor, totul este de la duhul rău al iubirii de sine și se vede acest duh că este și lucrează pentru sine în creștin, și așa se vede că nu ești cu Dumnezeu în lucrarea vieții tale.

O, nu numai de mâinile voastre este nevoie, ci mai mult de duhul vostru, de locul Meu în voi, căci Eu sunt Cel ce pot, nu voi, Eu cu Duhul Meu, fiilor, căci trupul Îmi stă în taină, în nor Îmi stă de două mii de ani ca să pot fi pe pământ cu oamenii, și cu Tatăl în cer, fiilor.

Așadar gătim serbarea românească de la Maluri. E micuț sătuțul, dar taina de pe vatra lui e mare până la cer, fiilor, și fac chemare sfântă și spun: Veniți la nuntă, români! Hristos e Mire, iar voi nuntașii lângă poporul cuvântului Meu, poporul mireasă, cu care Mi-am gătit venirea Mea cuvânt pe pământ, și iată, pregătesc cu el serbare dulce după duhul și obiceiul românului, și voi vesti curând, curând ziua mângâierii Duhului Sfânt peste pământ, acasă la români, aici, într-un sătuț mic, în care Eu, Domnul, tainic am stat și am lucrat vreme de șaptezeci de ani cuvântul Meu peste pământ și cartea sa, și ne vom scrie cu această zi curând, curând și o vom vesti pentru cei ce se vor aduna, și duhul mângâierii își va împrăști miresma sa, și pe aripi de vânt va merge peste tot această mângâiere în ziua aceea sfântă, ziua cea așteptată de toate puterile cerești să vină și să se împartă cu slava sa peste pământ, slava Domnului și cuvântul Său pe meleagul neamului român, o, fiilor. Amin, amin, amin.

31-03/13-04-2025